

RESUL *

HÜSEYİN KIRAN, 1965 yılında Amasya'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini burada tamamladı. Üniversiteden politik nedenlerle ayrılmak zorunda kaldı. Yine aynı nedenlerle 10 yıl hapis yattı. İki kız çocuk babası. İstanbul'da yaşıyor. Yazarın diğer kitapları: *Madde Kara* (şiiir, Metis Yayınları, 2004), *Gece-değiden* (roman, Ayrıntı Yayınları, 2011), *Benim Adım Meleklerin Hizasına Yazılıdır* (roman, Ayrıntı Yayınları, 2013), *Küstah* (şiiir, İkaros Yayınları, 2014), *Dağ Yolunda Karanlık Birikiyor* (roman, Sel Yayıncılık, 2016).

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 836**

ISBN 978-975-570-847-8

RESUL

Hüseyin Kıran

Roman

© Hüseyin Kıran, 2017

© Sel Yayıncılık, 2017

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Ayla Duru Karadağ

Kapak görseli: Mustafa Horasan, *Yüzleşme 2*, Karton üzerine akrilik, 40x40 cm, 1995

Teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Metis Yayınları, 2006

Sel'de Birinci Baskı: Şubat, 2017

Baskı ve Cilt: Yayılcık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Hüseyin Kıran

Resul

Roman

1

Gece boyunca başucumda oturup bana baktı. Oradaydı, biliyordum, bakışının yarattığı basıncın etkisi altındaydım. Nefes alışverişini duyuyordum; uzun, yavaş, derin bir iç çekiş gibi soluyordu. Usulca öksürdüm, tepki vermedi. Hemen arkamdaydı. Başımı çevirsem göz göze gelecektik. Nasıl da zor, acıtıcı bir şey olurdu bu. Gözleri muhtemelen anlatılmaz ölçüde parlak bir siyah olacaktı. Örumcekli bir bakışı olacaktı. Kasvetli bir mezarlıkta aysız bir gecede kalakalmış gibi hissedecektim. Kendimi orada kısırılmış hissedecektim. En kötüsü, gözlerimi ondan alamayacak, insanın bir daha yukarı çıkılamadığını bilmediği bir kuyuya merak ve istekle inmesi gibi bir duyguyla gözlerine gömülecektim. Orada, onun evinde kendimi bilemeyecektim. Kendimi oymuş, onun bir parçasıymış gibi hissedecektim.

Böylece onunla göz göze gelmekten kaçındım. Bakışmaktan kaçındıkça küçülüyordum. Ben küçüldükçe onun büyüdüğünü, gözlerinin arsız bir iştah, dizginsiz bir yok etme hırsıyla parladığını sanıyordum. Kapıldığım ölümcül korkuyla bedenimin içlerine doğru çekiliyordum. Benim boşalttığım her yeri adım adım ele geçiriyordu. Tenim artık onundu. Seğiren etim artık onundu. Damarlarımda dolaşan kanın tadını almıştı. Kemiklerimi yok-

luyor, küçük dokunuşlarla sızılabilir bir çatlak arıyordu. Her an daha da ilerliyor, içerilere işliyordu. Nihayet iç organlarımın ellendiğini hissettim. Buz gibi elleriyle, dokunmayı kimsenin aklından geçirmeyeceği derinlikteki yerlerime dokundu. Bunun bir sonu yoktu. Durmayacağını anlıyordum. Bozguna uğramak, yıkılmak, tamamıyla yenilmek, şartsız teslim olmak, kollarında ölmek üzereydim. Beni tamamen kavramıştı. Beni bedenimden kovacak, oraya kendi yerleşecekti. Bu küf kokulu gecede, bu kötü güz vakti, bu kötürümleştiren bakışın etkisi altında paramparça olacaktım. Buna, bu kadarına katlanamazdım. Hınçla, öfkeyle kendimi sarstım. Dönüp ona baktım.

Bu durumu kabullenmem zaman aldı. Şaşırmıştım. İlkin olmaz buldum. Ama işte, o da benimle göz göze geleliyordu. O da benden çekiniyordu. Sindiği yere, hemen yanı başımdaki çalışma masasının ve masa altına sürülmüş sandalyenin koyulttuğu boşluğa diktim gözlerimi. Boşuna. Benimle eşit şartlarda, yüz yüze karşılaşmayı reddetti. Benim karşıma ancak tamamen kendi seçeceği koşullarda çıkabilirdi. Böylece bazen birbirimizden korkarak, bazen cesaretimizi toplayıp saldırarak bir o, bir ben üstünlüğü ele alacak, sabaha kadar çekişecektik. Ben gözlerimi kapatır kapatmaz başıma dikilecek, yüzümün yüzeyini, en çok bakılmış ve zaten örselenmiş bu kısmını bakışlarıyla didikleyecekti. Bunu ısrarla, aralıksız sürdürecekti. Uyumuşum.

2

Odam güçlü bir soğukla dopdolu. Ve soğuk, her güçlü şey gibi bilinmek istiyor; varlığını çaba harcamadan kabul ettiriyor. Ya da belki onun bütün çabası varlığını kabul ettirmekten ibaret. Bunda sağladığı başarı onu güçlü kılıyor. Kesin olan; yüzüm, boynum, kulaklarım, omuzlarım ve bir kolum soğuk tarafından kavrandı. Yüzüm ve kulaklarım pençelenmiş gibi yanıyor, soğuğa maruz kalan diğer yerlerim ise soğuğun kendine has tabiatına uyuyor.

Artık sabah, yataktan çıktım. Bedenimin ısısı odayı tamamen dolduran soğuğa doğru hızla boşalmaya başladı. Hırkamı aradım.

Güne başlamalıyım. Bunun için önce soğuklar soğuklar soğuklar içindeki bu evden çıkmam gerekir. Bunun için sonsuz çabalar harcamam gerekir. Soğuğu emmiş giysiler giyilecek. Pirinç kapı kolları, üşümekten küçülmüş gibi görünen fayanslarla döşeli tuvalet-banyo, sıraları atmış lavabo ve ayna, kurşun borularda bekleyen, tüm gücü ve çabukluğuyla insana saldırmaya hazır su.

Su. Hiçbir şeye benzemeyen, akabilen, bir yerde durabilen, paramparça olup sonra yine bir araya

gelerek eski haline dönebilen, her şey olabilen ama kendisinin ne olduğu bir türlü anlaşılmayan garip varlık... Ona istediğiniz şeyi yapabilirsiniz, direnmeyecektir. Tek bildiği, hep aşığıya doğru akmak. Yukarı tırmanmaya çalışan su görülmemiştir. Hep uyumlu davranıyor. Bir yere kapatılınca ses çıkarmadan bekliyor. Sonra fırsatını bulur bulmaz aşığı; sürünerek, kayarak, bulaşarak, sıçrayarak, öfkeli ya da sevinç içinde, fokurdayıp fışırdayarak sonsuzca aşığı, hep aşığı akıp gidiyor.

Buz tutmuş kahvaltılıkları yerken, her yana özenle, incelikle sinmiş yakıcı batıcı dalayıcı soğukla başa çıkmaya çalışırken, evden çıkmaya çalışırken yorulduğum. Ve beni dışarıda her yandan üstüme saldıran bir dünya karşılayacak. Her yandan görüntüler sesler kokular hızla gelip bedenime saptanacak. Ben daha evden sokakla biten küçük bahçeye adımımı atar atmaz bu kımultu dolu, durmadan sesler çıkaran, kokular salgılayan dünyayla çaresizce karşı karşıya kalacağım. Bu sesler görüntüler kokular sağanağının içinde hangilerinin benimle ilgili olduklarına karar vermek, benimle ilgili olanlar karşısında hangi tavrı takınacağımı seçmek ve seçtiğim tavrın gereğini yapmak ve yaptığım şeyin sonuçlarını görmek ve bununla ilgili bir değerlendirmede bulunmak ve bunları biteviye tekrarlamak durumundayım.

3

Renkler kokular sesler tatlar dokunuşlar durmaksızın beynimin içinde patlayacak küçük paketçikler halinde bedenime sızacaklar. Sanıyorum tüm bedenim açık kapılarla dolu. Bunu tuhaf ve korkunç buluyorum. Birçok renkler görüntüler kımıldılar biçimler davranmalar akma ve durma büyük ve küçük köşeli ve yuvarlak girgin ve sivri ve ölgün ve bulanık şeyler her şeyler sadece gözlerim açık olduğu için beynime akıyor. Görmek istemiyorum, diyemiyorum. Gözlerimi kapatıp beklersem hayallere kapılıyorum. Yaşamaktan yorulunca dolu uykulara dalıyor ve yine görmeye devam ediyorum. Görmekten kurtulamıyorum.

Seslerden kaçınmıyorum. Sesler bir ok gibi gelip kulağıma saplanıyorlar. Söylenenler doğruysa başımın içinde iki zarı titreştiriyor, bazı sinirler tarafından algılanabilecek elektrik hareketlerine neden oluyorlar, bunlar beynime iletiliyor. Bütün bunlar ne demek?

Duymak ne kadar yorucu, sürekli ve bütün sürekli tekrarlanan şeylere yapışmış o bıktırıcılıkla insanı canından bezdiriyor. Ancak insan sesler karşısında çaresiz. Ne yapacağını bilemiyorum.

Her şey kokuyor. Tanrım her şey kokuyor ve bu artık o kadar yaygın ve genel ve kanıksanmış bir durum ki, biz artık sadece en keskin olanlarını fark ediyoruz. Köpek leşi, yanmış kadın saçı, sindirilmiş hayvan ve bitki...

Yaşamak denen şey görüntü okları ses mızrakları patlayan koku paketleri tat yumrukları ve sertçe ve yumuşak ve kesecek gibi ve sıvı ve ılık ve başka bedenlerin uzuvlarına maruz kalmak; en çok el. Hep dokunulabilir, temas edilebilir halde bulunmak. Yaşadığım sürece tüm bunlar olacak. Her şey gelip bedenime saplanacak. Ben bu her şey üstüne her an düşünmek durumundayım. Durmadan değişen bir dünya içinde bu değişime uyum sağlamaya çalışacağım. Her uyum sağladığımı sandığım anda yaşam yeniden değişmiş olacak. Her şey yeniden kurulmuş bulunacak. Ve kurulan her şey muhakkak yıkılacak. Ve bu bitmeyecek. Böylece ben yaşama asla yetişemeyeceğim. Varlığım sonsuz bir çabalamaıyla boğuşmaktan ibaret olacak. Durmadan acıyacak. Bütün bunlardan kaçınmam mümkün olmayacak...

Bunları o sabaha dek açık seçik fark etmiş değildim. Ama artık yorgunluğum öyle yoğunlaştı ki, üstesinden gelemeyeceğim sanıyorum. Böylece durdum, bir nefes alış bir mola bir dinleniş gibi. Ve bu dinleniş uzun, çok uzun sürsün; artık hayatım hep dinleniş olsun. Çünkü yeter!

Bunu kimse anlamayacaktır. Israr edebilecek miyim? Elbette! Direneceğim. Bir ağaç... bir ağacın yerini tuttuğu gibi burayı tutacağım. Bu evi bu odayı kimselere bırakmayacağım. Buraya kimseyi sokmayacağım. Burayı sağlama almalıyım. Bir ağaç gibi bulunduğum yeri doldurmalıyım...

Evet, bir ağaç! Onlar... hiçbir yere gitmeleri gerekmez. Gün boyu didinmeden hırpalanmadan örselenmeden, hep oldukları gibi olarak nasıl da sağlam, yerinden edilemez bir hayat sürerler. Gövdeleri gelişir gürbüzleşir. Dalları serpilir güçlenir kırılır, yeniden sürer ve sürer. O harika gövde kuşlara böceklerle mantarlara yosunlara ve akla gelmez mahlûkata ev olur. O vakur varlık, kendini bilen, nüfuz edilemez görünümü, eşsiz dinginliği, ölçülülüğü, kımlıdatılamazlığıyla görülmemiş bir kuntluktur. Her ağaç bir yerini bulmuşluktur. Bir ağacın yerini terk ettiği, bırakıp gittiği görülmemiştir. Ondaki o kendinden emin olmak duygusuna gıpta ediyorum.

Evimden çıkmamaya karar verdiğim şu saatte muhtemel sorunların üstüne düşünerek henüz yeni alınmış ve yerleşmemiş kararımı tartışılır hale getirmeyeceğim. Sadece hayatımı yeniden düzenleyecek bu karara uyacak ve uyuyacak ve uyuyacağım.